

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Apatnapu't Isa

Jeff Pippenger
2026-02-05

Bilang Apatnapu't Isa

Ang Levitico dalawampu't tatlo ay inilalahad ang mga kapistahan sa tagsibol at sa taglagas, at ang paglalarawan ng mga kapistahan ay may maka-Diyos na lalim sa estruktura, at sa ganap na pagkakatugma ng mga estrukturang pasimula at pangwakas, sa loob ng pangkalahatang estruktura. Ang mga kapistahan sa tagsibol at sa taglagas ay tumutugma sa isa't isa. Ang kabanata ay muli't muli na nagpapatotoo tungkol kay Palmoni, ang kahanga-hangang Tagabilang. Ang kabanata ay matibay at kagila-gilalas na nakaugnay sa mensahe ng isandaan at apatnapu't apat na libo sa mga huling araw.

Ang bilang na "23" ay kumakatawan sa pagbabayad-sala, na siyang pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao. Ang pangalang Levitico ay kumakatawan sa pagkasaserdote ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita tungkol sa mga huling araw, at ang mga saserdote sa mga huling araw ay yaong tinutukoy ni Pedro bilang isang banal na pagkasaserdote. Ang banal na pagkasaserdote na binanggit ni Pedro ay ang mga marurunong na nakauunawa sa paglago ng kaalaman na nagbubunga ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang mga mangmang, o mga masasama gaya ng pagkakakilala sa kanila ni Daniel, ay tinatanggi ang paglago ng kaalaman, at ipinaalam sa atin ni Oseas na dahil dito ay itinatakwil sila bilang mga saserdote.

Napahamak ang aking bayan dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinatakwil mo ang kaalaman, itinatakwil din kita, upang hindi ka maging saserdote sa akin; yamang iyong kinalimutan ang kautusan ng iyong Diyos, kalilimutan ko rin ang iyong mga anak. Kung paanong sila'y dumami, gayon din sila'y nagkasala laban sa akin; kaya't gagawin kong kahihyan ang kanilang kaluwalhatian. Oseas 4:6, 7.

Ang kaluwalhatian ng mga manglalasing ng Efraim—na tinatawag din ni Isaias na "putong ng kaluwalhatian"—ay naging "kahihyan." Tiyak na tinutukoy ni Oseas na ang tumatanggi sa paglago ng kaalaman ng mga huling araw ay ang Laodiceang Iglesia ng mga Seventh-day Adventist, sapagkat kaniyang itinala, "Aking bayan." Ang kaniyang bayan ay itinatakwil bilang mga saserdote, at mangyayari ito sa pangwakas—ang ikaapat—na salinlahi, sapagkat kalilimutan Niya ang kanilang mga anak, at ang mga anak ay kumakatawan sa huling salinlahi.

Pakikipag-isa

Ang pamagat ng "Levitico 23" ay nangangahulugang "ang pagbabayad-sala ng pagkasaserdote ng isang daan at apatnapu't apat na libo." Mahihinuha ang katotohanang ito mula lamang sa pangalan

ng aklat na inuugnay sa bilang ng kabanata. Ang pagbabayad-sala, na tinatalakay ng Levitico dalawampu't tatlo, ay nangangahulugang "pagiging-isa" at tumutukoy sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao. Ang pagsasanib na iyon ay inilalarawan sa napakaraming sagisag sa Salita ng Diyos; isa rito ang pag-iisanib ng templong pantao sa templong Dibino.

Ang templong pantao ay may balangkas ng "23" panlalaki at "23" pambabaeng kromosoma. Tinutukoy ni Pedro ang pagkasaserdote ng isandaang apatnapu't apat na libo bilang isang "bahay na espirituwal." Ang mga kromosomang iyon ay nagsasanib tulad ng pagsasanib ng lalaki at babae, at ang pinagsama ng Diyos ay huwag paghiwalayin ng tao. Ang kasal ay isa pang sagisag ng at-one-ment. Ang Levitico "23" ay nangangahulugan ng pagsasanib ng templo ng Makalangit na Punong Saserdote at ng templo ng mga saserdoteng bumubuo sa isandaang apatnapu't apat na libo.

Dalawampu't Dalawang Talata

Ang mga kapistahan sa tagsibol sa Levitico 23 ay kinakatawan sa unang dalawampu't dalawang talata ng naturang kabanata, at ang mga kapistahan sa taglagas ay kinakatawan sa huling dalawampu't dalawang talata nito. Ang huling talata ay talatang apatnapu't apat, isang sagisag ng 1844, nang nagsimula ang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala sa ikasampung araw ng ikapitong buwan, bilang katuparan ng Levitico 23. Ang Kabanata 23 ay hinati sa dalawang yugto na tig-dalawampu't dalawang talata; ang dalawang yugtong ito ay lohikal na magkakaugnay sapagkat mga kapistahan ang mga ito, subalit lohikal ding pinaghiwalay ng ministeryo ni Cristo sa patyo at sa Banal na Dako, na inilalarawan ng tagsibol, at ng Kaniyang ministeryo sa Kabanal-banalang Dako na inilalarawan ng taglagas.

dalawampu't dalawa

Ang mga kapistahan sa tagsibol at sa taglagas ay kinakatawan ng dalawampu't dalawang talata, at ang mga talatang iyon ay nakaayon sa patotoo ng alpabetong Hebreo, na binubuo ng "22" titik. Ang "22" ay ikapu ng "220," na isang sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao. Ang "220" ay kumakatawan sa pasimula ng kapwa 2,520 taon ng pagkakalat ng Juda at 2,300 taon hanggang sa Araw ng Pagbabayad-sala. Ang panimulang punto ng 2,520 ay 677 BC at ang panimulang punto ng 2,300 ay 457 BC, kaya natutukoy ang dalawang daan at dalawampung taon bilang ang kawing sa pagitan ng hula ng pagyurak sa hukbo ng Diyos at ng hula ng pagyurak sa santuwaryo ng Diyos. Kapwa ang mga hulang iyon ay nagwakas sa pagdating ng antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala noong Oktubre 22, 1844.

Sa petsang iyon, nagsimula ang gawain ni Cristo ng pagsasanib ng templong pantao at ng Templo ng Diyos, at sa panahong iyon, natupad ang Habakuk 2:20 at Juan 2:20. Tinukoy ni Habakuk na ang Diyos noon ay nasa Dakong Kabanal-banalan, at itinala ni Juan na ang templong Millerita, na sa pamamagitan ng pananampalataya ay papasok sa Dakong Kabanal-banalan na iyon, ay natapos na ang panahong apatnapu't anim na taon, na siyang tumutukoy sa panahon ng pagtatayo ng templong pantao ng mga Millerita mula 1798 hanggang 1844. Ang kasaysayan ng "46" na taon, na binubuo ng "23" at "23," ay kinakatawan ng gawain ni William Miller, na unang nagsimulang iharap ang mensahe ng kasaysayang iyon noong 1831, "220" taon matapos ang paglalathala ng

King James Bible. Ang Salita ng Diyos na inilathala noong 1611 ay isinanib sa isang mensaherong pantao "220" taon paglaon, noong 1831. Ang kapuwa mga kapistahan ng tagsibol at ng taglagas ay kinakatawan ng "22" talata.

Ang dalawampu't dalawang talata na bumubuo ng dalawang linya hinggil sa iisang paksa ay nag-aatas, sa antas na propetiko, na ang unang dalawampu't dalawang talata ay ipapatong sa ibabaw ng kasunod na dalawampu't dalawang talata. Sa pagpapantay sa dalawang linyang ito sa ganitong paraan, ang pinagdurugtong ay ang gawain ng looban at ng Banal na Dako, na kinakatawan ng mga pista ng tagsibol, sa gawain ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako. Sa antas na propetiko, kinakatawan nito ang pagsasanib ng dalawang templo, na naglalarawan sa gawain ni Cristo ng pag-iisa.

Kapag ang mga talatang isa hanggang dalawampu't dalawa ay inihanay sa mga talatang dalawampu't tatlo hanggang apatnapu't apat, naitatag ang isang linyang propetiko na pinatotohanan ng dalawampu't dalawang titik ng alpabetong Hebreo, at ng symbolismong kinakatawan ng bilang "22," at gayundin ng symbolismong kinakatawan ng mga kapistahan, kalakip ng katuparan ng mga kapisthang iyon sa banal na kasaysayan.

Ang pasimula ng mga kapistahan sa tagsibol ang unang tumutukoy sa Sabat ng ikapitong araw, at ang wakas ng mga kapistahan sa taglagas ang tumutukoy sa Sabat ng ikapitong taon. Si Cristo, bilang Alfa at Omega, ay inilagay ang Sabat sa pasimula at sa wakas ng dalawang saksi ng "22" sa linya ng pagkasaserdote ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang Sabat ng ikapitong araw ang natatanging liwanag sa pasimula ng antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala noong 1844, at ang liwanag ng Sabat ng ikapitong taon ang liwanag sa katapusan. Ang Sabat ng ikapitong araw ay siya ring unang banal na pagtitipon sa Levitico "23," gaya rin ng Sabat ng ikapitong taon na siyang huling banal na pagtitipon sa kabanatang iyon. Ang Sabat ang Alpha at Omega ng linyang saserdotal sa kabanata "23." Ang una, ang Sabat ng ikapitong araw, ay ang Alpha ng pagkapari ng isandaang apatnapu't apat na libo, at ang huli, ang Sabat ng ikapitong taon, ay ang Omega ng pagkapari ng isandaang apatnapu't apat na libo.

Yaong mga may pakikipagniig sa Diyos ay lumalakad sa liwanag ng Araw ng Katuwiran. Hindi nila nilalapastangan ang kanilang Manunubos sa pamamagitan ng pagpapasama ng kanilang lakad sa harap ng Diyos. Ang makalangit na liwanag ay tumatanglaw sa kanila. Habang sila'y lumalapit sa pagwawakas ng kasaysayan ng mundong ito, lubhang lumalago ang kanilang kaalaman tungkol kay Cristo at sa mga propesiyang tumutukoy sa Kanya. Sila ay may walang hanggang halaga sa paningin ng Diyos; sapagkat sila'y kaisa ng Kanyang Anak. Sa kanila, ang salita ng Diyos ay may walang kaptantay na kariktan at kagandahan. Nakikita nila ang kahalagahan nito. Nalalahad sa kanila ang katotohanan. Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay nababalot ng banayad na ningning. Nakikita nila na ang Kasulatan ang susi na nagbubukas sa lahat ng hiwaga at lumulutas sa lahat ng suliranin. Yaong mga tumangging tumanggap ng liwanag at lumakad sa liwanag ay hindi makauunawa sa hiwaga ng kabanalan, ngunit yaong mga hindi nag-aatubiling pasanin ang krus at sumunod kay Jesus ay makakakita ng liwanag sa liwanag ng Diyos. The Southern Watchman, Abril 4, 1905.

Dito, “malapit sa pagtatapos ng kasaysayan ng mundong ito,” sa katapusan ng antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, ang “doktrina ng pagkakatawang-tao” ay nadaramtan ng “banayad” na kaningningan, gaya ng nadamtan ang doktrina ng Sabat ng ikapitong araw sa pasimula ng antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala.

"Itinaas ni Jesus ang takip ng kaban, at nasilayan ko ang mga tapyas na bato kung saan nakasulat ang Sampung Utos. Namangha ako nang makita ko ang ikaapat na utos na nasa pinakagitna ng sampung utos, na may banayad na aureola ng liwanag na nakapaligid dito. Wika ng anghel: 'Ito lamang sa sampu ang nagpapakilala sa Diyos na buhá na lumikha ng langit at ng lupa at ng lahat ng bagay na nasa mga iyon. Nang ilatag ang mga saligan ng lupa, noon din inilatag ang saligan ng Sabat.'" Testimonies, tomo 1, 75.

Ang Sabat ng ikapitong araw, na isang "pundasyon," ang siyang nagpapasimula sa Levitico "23", at ang Sabat ng ikapitong taon ang nagwawakas sa patotoo ng mga saserdote na kinakatawan ng mga kapistahang pantagsibol at pantaglagas. Ang Sabat ng ikapitong taon ay kumakatawan sa templong itinayo sa ibabaw ng pundasyon. Ang Sabat ng ikapitong taon sa wakas ay kinakatawan ng 2,520, kung paanong ang Sabat ng ikapitong araw ay kinakatawan ng 2,300. Ang Sabat ng ikapitong taon ay kumakatawan sa "doktrina ng pagkakatawang-tao." Ang Sabat ng ikapitong araw ay ang tanda ng Manlilikha, at ang Sabat ng ikapitong taon ay ang tanda ng Pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao.

Pagsasaayon ng mga Linya

Kapag itinatapat natin ang mga kapistahan sa tagsibol sa mga kapistahan sa taglagas sa Levitico dalawampu't tatlo, ang Kapistahan ng Paskuwa ay sinusundan kinabukasan ng pitong-araw na Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa, at ang Kapistahan ng mga Unang Bunga ay ginaganap kinabukasan matapos magsimula ang pitong-araw na Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa. Tatlong palatandaan sa tatlong araw.

Ang pitong-araw na panahon na bumubuo sa Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa ay nagsisimula sa isang banal na pagtitipon at nagwawakas sa gayunding pagtitipon. Kinabukasan, pagkatapos magsimula ang Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa, sumasapit ang Kapistahan ng mga Unang Bunga, at kabilang dito ang handog ng unang bunga ng sebada sa tagsibol. Ang Pentekostes, na tinatawag ding Kapistahan ng mga Sanlinggo, ay nagaganap makalipas ang limampung araw mula sa Kapistahan ng mga Unang Bunga, na siyang pasimula ng pitong-sanlinggong panahon na nagwawakas sa ikaapatnapu't siyam na araw, na sinusundan naman ng Pentekostes, na ang ibig sabihin ay limampu.

Nagsisimula ang Paskuwa sa takipsilim ng ikalabing-apat na araw. Ang Paskuwa ay hindi isang banal na kapulungan.

Kung magkagayo'y sa ikalabinlimang araw, sumasapit ang pitong araw na kapistahan ng tinapay na walang lebadura. Ang unang araw at ang huling araw ng pitong araw na kapistahan ay mga banal na pagtitipon.

Kinabukasan, ang ikalabing-anim na araw, dumarating ang araw ng unang bunga. Pagkatapos ay nagsisimula ang pitong linggong tinatandaan ng kapistahan ng Pentekostes, at ang Pentekostes ay isa sa pitong banal na pagtitipon na kinakatawan sa mga kapistahan sa tagsibol at taglagas. Ang unang bunga ay hindi isang banal na pagtitipon.

Kung magkagayon, sa unang araw ng ikapitong buwan, ang Kapistahan ng mga Trumpeta ay isang banal na pagtitipon.

Ang Araw ng Pagbabayad-sala sa ikasampung araw ng ikapitong buwan ay isang banal na pagtitipon, ngunit hindi isang kapistahan.

Ang unang araw ng Kapistahan ng mga Kubol ay isang banal na pagtitipon. Pagkaraan ng pitong-araw na kapistahan ay may ikawalong araw ng Kapistahan ng mga Kubol, bagaman ang ikawalong araw ay itinuturing na nasa labas ng mga kapanahunang kinakatawan ng mga kapistahan. Ang ikawalong araw na iyon ay isang banal na pagtitipon.

Ito ay tumutumbas sa pitong banal na kapulungan kapag isinasama mo ang Sabat ng ikapitong araw na nagpapasimula sa mga kapistahan. May pitong banal na kapulungan at pitong kapistahan, subalit naiiba ang pagkakaayos ng mga kapistahan kaysa sa pagkakaayos ng mga banal na kapulungan. Ang una at huling mga palatandaan ay mga Sabat, una para sa araw, saka para sa taon. Sa loob ng mga kapistahan na tinutukoy sa pagitan ng Sabat na Alfa at ng Sabat na Omega ay may pitong kapistahan at limang banal na kapulungan. Kung isasama mo ang Sabat na Alfa ng ikapitong araw at ang Sabat na Omega ng ikapitong taon, magkakaroon ka ng pitong banal na kapulungan at pitong kapistahan. Nauunawaan na ang ikawalong araw ng Pista ng mga Tabernakulo ay hindi bahagi ng mga kapistahan, at lumilikha ng hiwaga ng ikawalo na buhat sa pito. Ang puntong tinutukoy ko rito ay na si Jesus, bilang Palmoni, ay inayos ang mga pagkakaiba-iba ng mga bilang sa loob ng kabanatang "23" sa lubhang kamangha-manghang paraan.

Tagsibol

Ang mga kapistahan sa tagsibol ay naglalaman ng isang pitong-araw na Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura, na may banal na pagtitipong Alpha sa pasimula at banal na pagtitipong Omega sa wakas. Ang Pentekostes ang ikatlong banal na pagtitipon sa mga kapistahan sa tagsibol. Dumarating ang Pentekostes matapos ang isang pitong-linggong yugto, na nagwawakas sa isang kapistahan sa ikalimampung araw. Ang mga kapistahan sa tagsibol ay tinatampukan ng apat na araw ng kapistahan at tatlong yugto. Ang Paskuwa, Tinapay na Walang Lebadura, Unang Ani, at Pentekostes ang apat na araw ng kapistahan, at ang tatlong yugto ay ang pitong araw ng Tinapay na Walang Lebadura, ang apatnapu't siyam na araw na nauuna at sumasaklaw sa ikalimampung araw ng Pentekostes, at ang unang tatlong araw, na isang yugto na binubuo ng tatlong hakbang.

Ang handog ng unang bunga sa kapanahunan ng Paskuwa ay kaayon ng handog ng unang bunga sa Araw ng Pentecostes; ang mga handog ng unang bunga ng sebada sa tatlong-araw na yugto ng Paskuwa, at ang handog ng unang bunga ng trigo sa Pentecostes, sa katapusan ng kapanahunan ng Pentecostes na tumatagal ng apatnapu't siyam hanggang limampung araw.

Pagkahulog

Ang mga kapistahan ng taglagas ay nagsisimula sa isang tiyak na araw ng kapistahan na nagpapasimula ng isang sampung-araw na yugto na humahantong sa paghatol. Pagkalipas ng limang araw mula sa paghatol ay ginaganap ang isang pitong-araw na kapistahan, na ang una at huling araw nito ay itinalaga bilang mga banal na pagpupulong. Mula sa ikalabinlimang araw hanggang sa ikadalawampu't dalawang araw ay ipinagdiriwang ang Kapistahan ng mga Tabernakulo, at sa ikadalawampu't tatlong araw ay ginugunita ang Sabat ng lupain.

Kapag kinuha natin ang mga kapistahan sa taglagas at ipinapatong ang mga ito sa ibabaw ng mga kapistahan sa tagsibol, magkakaroon tayo ng dalawang linya na kapwa kinakatawan ng dalawampu't dalawang talata; kaya't kinakatawan sila ng dalawampu't dalawang titik ng alpabetong Hebreo. Kapag ginawa ito, ang unang palatandaan ay ang banal na pagtitipon ng Sabat ng ikapitong araw, at ang huling palatandaan ay ang banal na pagtitipon ng Sabat ng ikapitong taon.

Gayundin, sa ikalabinlimang araw ng ikapitong buwan, kapag natipon na ninyo ang bunga ng lupain, ay ipagdiriwang ninyo ang isang kapistahan sa Panginoon sa loob ng pitong araw: sa unang araw ay magiging isang araw ng Sabat, at sa ikawalong araw ay magiging isang araw ng Sabat. Levitico 23:39.

Ang Pentekostes ang unang ulan at ang Kapistahan ng mga Kubol ang huling ulan. Ang pagbuhos ng Espiritu Santo sa Pentekostes ay sinagisag ng isang araw, at ang pagbuhos na sinasagisag ng Kapistahan ng mga Kubol ay isang yugto na nagtatapos, at pagkatapos ay sinusundan ng isang Sabat, na siyang ikawalong araw, matapos ang pitong araw. Ang Sabat na sumusunod sa pangwakas na pagpapamalas ng pagbuhos ng Espiritu Santo ay kumakatawan sa Sabat ng lupa na nagpapahinga sa loob ng isang libong taon.

Sa panahon ng kapighatian, nagsitakas kaming lahat mula sa mga lungsod at nayon, ngunit tinugis kami ng masasama, na pumasok sa mga bahay ng mga banal na may tabak. Itinaas nila ang tabak upang patayin kami, ngunit nabali ito at bumagsak na kasingwalang-lakas ng dayami. Pagkatapos ay sumigaw kaming lahat araw at gabi para sa pagliligtas, at ang sigaw ay umakyat sa harap ng Diyos. Sumikat ang araw, at tumigil ang buwan. Tumigil sa pag-agos ang mga batis. Dumagsa ang maiitim, mabibigat na ulap at nagsalpukan sa isa't isa. Ngunit may isang malinaw na dako ng matatag na kaluwalhatian, at mula roon nanggaling ang tinig ng Diyos na gaya ng maraming tubig, na yumanig sa langit at sa lupa. Ang kalangitan ay nagbukas at nagsara at nasa kaguluhan. Nayanig ang mga bundok na parang tambo sa hangin, at nagbuga ng magagaspang na bato sa palibot. Kumulo ang dagat na gaya ng nasa palayok at nagbuga ng mga bato sa kalupaan. At nang ipinahayag ng Diyos ang araw at ang oras ng pagparito ni Jesus at ibinigay ang walang hanggang tipan sa Kaniyang bayan, Siya'y nagsalita ng isang pangungusap, at saka tumigil, samantalang ang mga salita ay umuugong sa buong lupa. Nakatayo ang Israel ng Diyos na nakatuon ang kanilang mga mata paitaas, na nakikinig sa mga salitang nagmumula sa bibig ni Jehova, at umuugong sa buong lupa na gaya ng mga dagundong ng pinakamalalakas na kulog. Lubhang napakasolemne. At sa katapusan ng bawat pangungusap sumisigaw ang mga banal, "Kaluwalhatian! Aleluya!" Nagliwanag ang kanilang

mga mukha sa kaluwalhatian ng Diyos; at sila’y nagningning sa kaluwalhatian, gaya ng mukha ni Moises nang siya’y bumaba mula sa Sinai. Hindi sila matingnan ng masasama dahil sa kaluwalhatian. At nang ipinahayag ang walang-hanggang pagpapala sa mga nagparangal sa Diyos sa pag-iingat ng Kaniyang Sabbath na banal, nagkaroon ng makapangyarihang sigaw ng pagtatagumpay laban sa hayop at laban sa kaniyang larawan.

“Nang magkagayo’y nagsimula ang Jubileo, kung kailan nararapat na magpahinga ang lupain.”
Early Writings, 34.

Ang Jubileo ay ang ikalimampung taon, matapos ang pitong siklo ng pitong taon, na siyang apatnapu’t siyam na araw na tumutungo sa ikalimampung araw ng Pentekostes. Kapag pinag-ugnay ang pagkakasunod-sunod ng mga kapistahang pang-taglagas sa mga kapistahang pang-tagsibol, may apatnapu’t siyam na araw na tumutungo sa Pentekostes, na minamarkahan ang pasimula ng pitong-araw na yugto ng Kapistahan ng mga Tabernakulo. Nagtutugma ang Pentekostes at ang Kapistahan ng mga Tabernakulo, at magkasama nilang itinutukoy ang panahon ng huling ulan na nagsisimula sa nalalapit na batas sa Linggo at nagpapatuloy hanggang sa magtapos ang panahon ng probasyon, bumalik ang Panginoon, at saka magpahinga ang lupa, gaya ng kinakatawan ng Sabat ng ikapitong taon, na siyang ikawalo sa pito sa kapistahan ng mga Tabernakulo.

Kapag pinagtipon natin ang dalawang serye na binubuo ng dalawampu’t dalawang talata, ginagawa natin ito dahil sa ilang dahilan. Parehong may dalawampu’t dalawang talata ang bawat serye; ang dalawampu’t dalawa ay ikapu ng 220, isang sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao.

Ang dalawang linya ay kumakatawan sa alpabetong Hebreo na binubuo ng dalawampu’t dalawang titik.

Ang dalawang linya ay kumakatawan sa mga kapistahan.

Ang dalawang linya ay kumakatawan sa dalawang kapanahunan ng pag-aani sa loob ng isang taon.

Ang dalawang linya ay kumakatawan sa gawain ni Cristo sa looban, sa Banal na Dako, at sa Kabanal-banalang Dako. Ang Levitico ay tumutukoy sa mga saserdote, at si Jesus ang Makalangit na Punong Saserdote. Dahil sa mga kadahilanang ito, may-katuwiran nating ilapat ang metodolohiyang “line upon line” sa apatnapu’t apat na talata ng Levitico dalawampu’t tatlo.

Ang Pentekostes ang unang ulan para sa Kristiyanismo at ang Kapistahan ng mga Tabernakulo ang huling ulan para sa Kristiyanismo. Kaya’t itinatapat namin ang tagsibol na “Araw ng Pentekostes” sa pitong araw ng Kapistahan ng mga Tabernakulo sa taglagas. Nang ipahayag ni Kapatid na White, “Sa panahon ng kapighatian ay tumakas kaming lahat mula sa mga lungsod at nayon,” tinutukoy niya ang panahong ang bayan ng Diyos ay naninirahan sa ilang dahil sa pag-uusig. Ang paninirahan sa mga kubol sa panahon ng Kapistahan ng mga Tabernakulo ay sumasagisag sa kasaysayang tuwirang humahantong sa kapahingahang jubileo ng Sabat para sa lupa.

Ang Araw ng Pentekostes ang nagmamarka ng pasimula ng pitong araw ng Kapistahan ng mga Tabernakulo. Pagkatapos, ang jubileo ay kinakatawan ng ikawalong araw, iyon na kaugnay ng

pitong araw ng Kapistahan ng mga Tabernakulo. Limang araw bago ang Kapistahan ng mga Tabernakulo ay ang Araw ng Pagbabayad-sala. Kaya, limang araw bago ang Pentekostes, na nagmamarka ng pasimula ng paghuhukom na kaugnay ng Tabernakulo, minamarkahan ang paghuhukom. Sampung araw bago ang paghuhukom ng Araw ng Pagbabayad-sala ay ang Kapistahan ng mga Trompeta. Kapag pinagsama ang mga linya, limang araw bago ang Batas ng Linggo, na kinakatawan ng Pentekostes, minamarkahan ang paghuhukom. Sampung araw bago iyon, minamarkahan ang Kapistahan ng mga Trompeta.

Ang bautismo ni Cristo ay sumasagisag sa Kaniyang kamatayan, paglilibing, at muling pagkabuhay. Ang tatlong hakbang na iyon ay sinasagisag ng Kaniyang kamatayan sa Paskuwa, ng Kaniyang paglilibing at pamamahinga sa Araw ng Sabat, at ng Kaniyang muling pagkabuhay sa Araw ng Linggo. Ang tatlong araw ng Kaniyang kamatayan, paglilibing, at muling pagkabuhay ay isang palatandaan na binubuo ng tatlong hakbang. Samakatuwid, sinisimulan natin ang pagsasanib ng dalawang linya ng mga kapistahan sa tagsibol at taglagas sa muling pagkabuhay. Ang muling pagkabuhay sa ikatlong araw ay nagpapasimula ng isang panahong apatnapu't siyam na araw na tumutungo sa Pentekostes, na siyang batas ng Araw ng Linggo. Ang panahong apatnapu't siyam na araw na iyon ay may nauunang Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura, na nagsisimula isang araw bago at umaabot ng limang araw lampas sa Araw ng Unang Bunga.

Mula sa pagkabuhay na mag-uli ng mga unang bunga hanggang sa batas ng Linggo ay apatnapu't siyam na araw, na ang batas ng Linggo ang ikalimampung araw. Limang araw bago ang batas ng Linggo, kinakatawan ang paghatol; at sampung araw bago ang paghatol na iyon, tinatandaan ang babala ng mga pakakak. Ang pagkabuhay na mag-uli ang unang palatandaan; pagkaraan ng limang araw, nagwawakas ang panahon ng tinapay na walang lebadura. Tatlumpung araw matapos magwakas ang panahon ng tinapay na walang lebadura, nagaganap ang babala ng mga pakakak. Pagkaraan ng sampung araw, tinatandaan ang paghatol ng Araw ng Pagbabayad-sala, at pagkaraan pa ng limang araw, dumarating ang batas ng Linggo sa Pentekostes.

Ito ay nagpapakilala ng pitong pananda sa "line upon line" na paglalapat ng mga kapistahan ng tagsibol at taglagas; ang pasimula ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa, ang muling pagkabuhay, ang wakas ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa, ang babala ng mga trompeta, ang paghuhukom, ang Pentekostes, at ang huling ulan. Ang pitong panandang iyon ay nasa pagitan ng isang alpha na Sabat ng ikapitong araw at isang omega na Sabat ng ikapitong taon. Ang pitong panandang nakapagitna sa dalawang Sabat ay nagbubukod at nagtutukoy ng isang limang-araw na yugto, na sinusundan ng isang tatlumpung-araw na yugto, isang sampung-araw na yugto, isang limang-araw na yugto, at isang pitong-araw na yugto.

Kapag inihanay natin ang pagkabuhay na mag-uli ni Cristo, nasusumpungan natin ang isang apatnapung-araw na panahon kung saan Niya tinuruan ang mga alagad nang "mukha-sa-mukha" at pagkatapos ay umakyat Siya sa langit. Pagkatapos, sa loob ng sampung araw, ang mga alagad ay nasa silid sa itaas. Nagtapos ang mga sampung araw na iyon sa Araw ng Pentecostes, na siyang batas ng Linggo. Idinaragdag nito ang isang apatnapung-araw na panahon at isang sampung-araw na panahon sa linya ng mga saserdote na kinakatawan ng Levitico '23'.

Mula sa pagkabuhay na muli ay may limang araw hanggang sa katapusan ng Pista ng Tinapay na Walang Pampaalsa, pagkatapos ay tatlumpung araw hanggang sa babala ng trumpeta, pagkatapos ay limang araw hanggang sa pag-akyat ni Cristo sa langit, pagkatapos ay limang araw hanggang sa paghuhukom, pagkatapos ay limang araw hanggang sa pitong araw ng huling ulan ng Pentecostes.

Ang pasimula ng pitong araw ng tinapay na walang pampaalsa ay sinusundan, kinabukasan, ng muling pagkabuhay ng mga unang bunga. Nagaganap ang muling pagkabuhay sa loob ng pitong araw ng tinapay na walang pampaalsa, at limang araw matapos ang muling pagkabuhay ay nagtatapos ang panahon ng tinapay na walang pampaalsa.

Tatlumpung araw matapos magwakas ang Pista ng Tinapay na Walang Lebadura, ang mga pakakak ay nagbibigay-hudyat ng babala.

Limang araw matapos ang babala ng mga trumpeta, umakyat sa langit si Cristo pagkaraan ng apatnapung araw ng pagtuturo. Ang Kaniyang pag-akyat sa langit ay naging hudyat ng pasimula ng sampung araw sa silid sa itaas.

Pagkatapos, limang araw matapos ang Kaniyang Pag-akyat sa langit, itinakda ang paghuhukom.

Makaraan ang limang araw, ang batas sa Linggo ng Pentekostes ay nagbubukas ng pitong-araw na yugto ng huling ulan.

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay yaong mga sumusunod sa Kordero saan man Siya pumaroon. Si Elias at si Moises ay pinaslang noong Hulyo 18, 2020. Sila'y pinaslang doon din kung saan ipinako sa krus ang ating Panginoon. Ang muling pagkabuhay ni Cristo ay naging tipo ng muling pagkabuhay noong Disyembre 31, 2023. Bago ang petsang iyon, noong Hulyo 2023, isang tinig sa ilang ang nagsimulang magpahayag ng isang mensaheng inilarawan bilang tinapay na walang lebadura. Ang lebadura ay kumakatawan sa kamalian, pagkukunwari, at kasalanan, at ang mensahe mula sa ilang ay walang lebadura. Mula Disyembre 31, 2023 hanggang sa batas ng Linggo, ang Levitico "23" ay naglatag ng isang balangkas para sa pagbabayad-sala ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang balangkas na iyon ay umaayon sa panaginip ni Miller, sa Malakias 3, at sa mga dungawan ng langit ng Apocalipsis 19. Umaayon ito sa ika-tatlong oras at ika-siyam na oras sa banal na linggo mula 27 hanggang 34 AD.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Sa pamamagitan ng kaalaman ay mapupuno ang mga silid ng lahat ng mga kayamanang mahalaga at kaaya-aya.

Para sa isipan at sa kaluluwa, gayundin sa katawan, ito ang batas ng Diyos: ang kalakasan ay nakakamit sa pamamagitan ng pagsisikap. Ang pagsasanay ang nagpapaunlad. Kaayon ng batas na ito, inilaan ng Diyos sa Kaniyang Salita ang mga kaparaanan para sa pag-unlad na pangkaisipan at espirituwal.

Taglay ng Bibliya ang lahat ng simulain na kailangang maunawaan ng mga tao upang maihanda sila, alinman para sa buhay na ito o para sa darating na buhay. At ang mga simulaing ito ay maaaring maunawaan ng lahat. Walang sinumang may diwang nagpapahalaga sa mga

aral nito ang makababasa ng kahit isang talata ng Bibliya nang hindi tumatanggap mula rito ng isang makatutulong na kaisipan. Ngunit ang pinakamahalagang turo ng Bibliya ay hindi matatamo sa paminsan-minsan o hindi magkakaugnay na pag-aaral. Ang dakilang sistema ng katotohanan nito ay hindi inilalahad sa paraang madaling matalos ng mambabasang padalos-dalos o pabaya. Marami sa mga kayamanan nito ay nakatago sa malalim na kailaliman, at makakamtan lamang sa pamamagitan ng masikap na pagsasaliksik at patuloy na pagsisikap. Ang mga katotohanang bumubuo sa dakilang kabuuan ay kailangang saliksikin at tipunin, “dito kaunti, at doon kaunti.” Isaias 28:10.

Kapag sa gayong paraan sinaliksik at pinagsama-sama, matatagpuang ganap na nagkakatugma ang mga ito sa isa’t isa. Ang bawat Ebanghelyo ay karugtong ng iba, bawat propesiya ay paliwanag ng isa pa, bawat katotohanan ay pagpapalawig ng iba pang katotohanan. Ang mga tipo ng kaayusang Hudyo ay ginagawang maliwanag ng Ebanghelyo. Bawat alituntunin sa salita ng Diyos ay may sariling lugar, bawat katunayan ay may nararapat na kaugnayan. At ang ganap na estruktura, sa disenyo at sa pagsasakatuparan, ay nagpapatotoo sa May-akda nito. Ang gayong estruktura ay hindi maiisip ni mahuhubog ng alinmang isipan kundi ng sa Walang-hanggan.

Sa pagsasaliksik sa iba’t ibang bahagi at sa pag-aaral ng kanilang ugnayan, ang pinakamataas na mga kapangyarihan ng pag-iisip ng tao ay napupukaw at ginaganyak tungo sa masidhing pagkilos. Walang sinuman ang makapagsasagawa ng gayong pag-aaral nang hindi napauunlad ang kapangyarihang pangkaisipan.

At hindi lamang sa pagsisiyasat ng katotohanan at sa pag-ugnay-ugnay nito nakasalalay ang halagang pangkaisipan ng pag-aaral ng Bibliya. Nasa pagsisikap ding kailangan upang maunawaan ang mga paksang inilalahad. Ang isipan na abala lamang sa mga bagay na karaniwan ay bumabansot at nanghihina. Kung hindi kailanman ito nahahamon na unawain ang mga dakila at malalawak na katotohanang malayo ang inaabot, sa kalaunan ay nawawala nito ang kapangyarihang lumago. Bilang panangga laban sa ganitong pagkasiraan, at bilang pampasigla sa pag-unlad, walang makapapantay sa pag-aaral ng Salita ng Diyos. Bilang kasangkapan sa pagsasanay pangkaisipan, ang Bibliya ay higit na mabisa kaysa alinmang aklat, o kahit sa pinagsama-samang lahat ng iba pang aklat. Ang kadakilaan ng mga paksa nito, ang marangal na kasimplehan ng mga pahayag nito, ang kagandahan ng mga larawang-diwa nito, ay nagpapasigla at nag-aangat sa mga kaisipan na hindi nagagawa ng anumang iba pa. Walang ibang pag-aaral ang makapagkakaloob ng gayong lakas-pangkaisipan tulad ng pagsisikap na maunawaan ang napakatatayog na mga katotohanan ng paghahayag. Ang isipan na sa gayo’y iniharap sa mga kaisipan ng Walang-hanggan ay hindi maaaring hindi lumawak at tumatag.

At higit na dakila ang kapangyarihan ng Bibliya sa pagpapaunlad ng kalikasang espirituwal. Ang tao, na nilikhang para sa pakikisama sa Diyos, ay tanging sa gayong pakikisama lamang matatagpuan ang kanyang tunay na buhay at pag-unlad. Yamang nilikha upang matagpuan sa Diyos ang kanyang pinakamataas na kagalakan, wala siyang masusumpungan sa anupamang iba na makapagpapatahimik sa mga pananabik ng puso, at makapagpapawi sa gutom at uhaw ng kaluluwa. Ang sinumang nag-aaral ng salita ng Diyos na may diwang tapat at handang

maturuan, na naghahangad na maunawaan ang mga katotohanan nito, ay maiuugnay sa May-akda nito; at, maliban sa sarili niyang pasiya, walang hangganan ang mga posibilidad ng kanyang pag-unlad.

Sa malawak na saklaw ng estilo at mga paksa nito, ang Biblia ay may nilalamang makapupukaw ng interes ng bawat isip at makaaantig sa bawat puso. Sa mga pahina nito ay matatagpuan ang pinakamatandang kasaysayan; ang talambuhay na pinakatapat sa buhay; mga prinsipyo ng pamamahala para sa pangangasiwa sa estado, para sa pagsasaayos ng sambahayan, mga prinsipyong hindi kailanman natumbasan ng karunungan ng tao. Taglay nito ang pilosopiyang pinakamalalim, ang panulaang pinakamatamis at pinakadakila, ang pinakamasidhi at pinakanakaaantig-damdamin. Ang mga sulatin ng Biblia, kahit sa ganitong pagsasaalang-alang, ay di-masukat ang pagka-higit sa halaga kaysa sa mga likha ng alinmang taong may-akda; ngunit walang-hanggang mas malawak ang saklaw at walang-hanggang mas dakila ang halaga ng mga ito kapag tinitingnan sa kanilang kaugnayan sa dakilang sentral na kaisipan. Kung titingnan sa liwanag ng kaisipang ito, ang bawat paksa ay nagkakaroon ng bagong kabuluhan. Sa pinaka-payak na mga pahayag ng katotohanan ay nakapaloob ang mga prinsipyong kasingtaas ng langit at sumasaklaw sa kawalang-hanggan.

Ang pangunahing tema ng Bibliya—ang temang pinagbubukluran ng lahat ng iba pa sa buong aklat—ay ang panukala ng pagtubos, ang panunumbalik sa kaluluwa ng tao ng wangis ng Diyos. Mula sa unang pahiwatig ng pag-asa sa hatol na ipinataw sa Eden hanggang sa huling maluwalhating pangako ng Apocalipsis, “Makikita nila ang Kaniyang mukha; at ang Kaniyang pangalan ay nasa kanilang mga noo” (Apocalipsis 22:4), ang diwa ng bawat aklat at bawat bahagi ng Bibliya ay ang paglalantad ng kahanga-hangang temang ito—ang pag-angat ng tao—ang kapangyarihan ng Diyos, “na nagbibigay sa atin ng pagtatagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” 1 Corinto 15:57.

Ang sinumang nakauunawa sa kaisipang ito ay nasa harap niya ang isang walang-hanggang larangan ng pag-aaral. Taglay niya ang susi na magbubukas sa kaniya ng buong kabang-yaman ng salita ng Diyos.

Ang agham ng pagtubos ay ang agham ng lahat ng agham; ang agham na siyang pinag-aaralan ng mga anghel at ng lahat ng mga nilalang na may katalinuhan sa mga daigdig na hindi nahulog sa kasalanan; ang agham na siyang pinag-uukulan ng pansin ng ating Panginoon at Tagapagligtas; ang agham na pumapaloob sa layuning nilimi sa isip ng Walang Hanggan—“itinago sa katahimikan sa mga panahong walang hanggan” (Romans 16:25, R.V.); ang agham na magiging paksa ng pag-aaral ng mga tinubos ng Diyos sa mga kapanahunang walang hanggan. Ito ang pinakamataas na pag-aaral na maaaring pag-ukulan ng tao. Sa paraang hindi magagawa ng alinmang ibang pag-aaral, ito’y magpapasigla sa isip at mag-aangat sa kaluluwa.

'Ang kadakilaan ng kaalaman ay ito: na ang karunungan ay nagbibigay-buhay sa mga nagtataglay nito.' 'Ang mga salitang sinasabi ko sa inyo,' wika ni Jesus, 'ay espiritu, at ang mga ito'y buhay.' 'Ito ang buhay na walang hanggan, na makilala ka nila, ang tanging tunay na Diyos, at siya na iyong sinugo.' Ecclesiastes 7:12; John 6:63; 17:3, R.V.

Ang malikhaing kapangyarihan na tumawag sa mga daigdig sa pag-iral ay nasa Salita ng Diyos. Ang salitang ito ay nagbibigay ng kapangyarihan; ito'y nagsisilang ng buhay. Bawat utos ay isang pangako; kapag tinanggap ng kalooban, at ipinapasok sa kaluluwa, taglay nito ang buhay ng Walang-Hanggan. Binabago nito ang kalikasan at muling nililikha ang kaluluwa sa wangis ng Diyos.

Ang buhay na gayong ipinagkaloob ay sa gayon ding paraan pinananatili. 'Sa bawat salitang nagmumula sa bibig ng Diyos' (Mateo 4:4) mabubuhay ang tao.

Ang isipan, ang kaluluwa, ay naihubog ng anumang pinagpapakain dito; at nasa atin ang pagpapasya kung ano ang ipapakain dito. Nasa kapangyarihan ng bawat isa na pumili ng mga paksang mananahan sa isipan at huhubog sa pagkatao. Tungkol sa bawat taong pinagkalooban ng pribilehiyo na makalapit sa Banal na Kasulatan, sinasabi ng Diyos, "Sinulatan ko siya ng mga dakilang bagay ng Aking kautusan." "Tumawag ka sa Akin, at sasagutin kita, at ipakikita ko sa iyo ang mga dakila at makapangyarihang bagay na hindi mo nalalaman." Hosea 8:12; Jeremias 33:3.

Taglay ang salita ng Diyos sa kaniyang mga kamay, ang bawat tao, saan man maitakda ang kaniyang kapalaran sa buhay, ay maaaring magkaroon ng gayong pakikisama na kaniyang pipiliin. Sa mga pahina nito, maaari siyang magkaroon ng pakikipagsalitaan sa pinakamararangal at pinakamabuti sa sangkatauhan, at makinig sa tinig ng Walang Hanggan habang Siya'y nakikipag-usap sa mga tao. Habang kaniyang pinag-aaralan at pinagninilayan ang mga paksang "ninanais masilip ng mga anghel" (1 Pedro 1:12), maaari niyang tamuhin ang kanilang pakikisama. Maaari niyang sundan ang mga yapak ng makalangit na Guro, at pakinggan ang Kaniyang mga salita gaya noong Siya'y nagturo sa bundok, sa kapatagan, at sa dagat. Maaari siyang manahanan sa mundong ito sa kapaligiran ng langit, na nagbabahagi sa mga nagdadalamhati at tinutukso sa lupa ng mga kaisipan ng pag-asa at ng mga pananabik sa kabanalan; at siya mismo'y lalong napapalapit, at lalong napapalapit, sa pakikisama sa Di-Nakikita; gaya niya noong una na lumakad kasama ng Diyos, palapit nang palapit sa pasukan ng walang hanggang daigdig, hanggang sa magbukas ang mga pintuan, at siya'y pumasok doon. Matutuklasan niyang hindi siya dayuhan. Ang mga tinig na babati sa kaniya ay ang mga tinig ng mga banal, na, bagaman hindi nakikita, ay naging mga kasama niya sa lupa—mga tinig na dito niya natutuhang makilala at mahalina. Ang sinumang, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, ay nabuhay sa pakikisama sa langit, ay matatagpuan niyang siya'y nasa sariling tahanan sa pakikisama ng langit. Edukasyon, 123-127.